

10 Tegen 1

Het Spel Van Je Leven

10 Tegen 1

Het Spel Van Je Leven

Frank van der Steen

Eerste druk 2023

ISBN: 9789464802320 (Paperback)

ISBN: 9789464803754 (E-book)

Auteur: Frank van der Steen

Redactie: Jan-Paul Mutsaerts

Coverfoto: Ramy Kabalan

Uitgever: Brave New Books

© 2023 *Frank van der Steen*

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

1 De Keizer

Het leven van een gepensioneerde gaat niet over rozen.

Die gedachte schoot door het hoofd van Lukas Schoof, terwijl hij voor de tweede keer die week aan het rozenperk in zijn achtertuin de schade herstelde die door de kat van de burens was aangebracht. Het was een detail waar hij zich tijdens zijn werkzame leven nooit al te veel mee bezig had gehouden, maar sinds hij het vaste ritme van zijn werk was kwijtgeraakt waren het juist dit soort kleinigheden die hem steeds meer opvielen en irriteerden.

Het clichébeeld van de gepensioneerde man die alle tijd had om te doen wat hij wilde had de afgelopen jaren zo aantrekkelijk geleken. Inmiddels had Lukas ruim de tijd gehad om het daadwerkelijk te ervaren. Zijn conclusie was dat het hem zeker niet beviel.

Nadat hij het herstel aan de struik had afgerond, nam hij plaats op de stoel die inmiddels al een paar maanden op exact dezelfde plek in zijn achtertuin stond. Hij liet zijn hoofd tegen het stoelkussen vallen en sloot zijn ogen, terwijl hij diep in gedachten verzonk.

Hoewel hij de eerste weken had genoten van de vrijblijvende optie in zijn tuinstoel plaats te nemen en zo lang te blijven zitten als hij wilde, was de situatie nu omgekeerd.

Het feit dat hij voorheen ook andere verplichtingen had, zorgde ervoor dat hij had genoten van elke seconde die hij ongestoord in de zon kon doorbrengen.

Doordat die andere verplichtingen nu waren weggefallen was juist het zitten nu de regulerende factor.

Af en toe kon Lukas er nog van genieten, maar veel vaker was hij op zoek naar een excuus om niet de hele dag in zijn achtertuin door te brengen.

Hij was nooit een binnenmens geweest. Bovendien kan een mens maar een beperkte hoeveelheid tijd op eigen grond doorbrengen voordat hij of zij het als een gevangenis gaat ervaren. Tegelijkertijd kon hij maar zelden een reden bedenken om lang buiten de deur te zijn.

Hij was een man die nooit veel vrienden nodig had gehad. De mensen die hij om zich heen dulde waren op een hand te tellen en bovendien van hetzelfde kaliber als hijzelf, zodat ze maximaal twee of drie keer per maand bij elkaar over de vloer kwamen.

Nadat Martha ruim twintig jaar geleden was omgekomen, had hij nooit de behoefte gehad zich opnieuw te binden. En omdat zij op dat moment nog kinderloos waren geweest, betekende dit automatisch dat er geen kinderen of kleinkinderen waren die zijn aandacht opeisten.

Het resultaat was dat Lukas steeds vaker aan een dubbel gevoel leed. Aan de ene kant was hij nog steeds blij met de rust en de ruimte die zijn pensioen hem hadden opgeleverd, maar aan de andere kant miste hij het minimum aan contact met de medemens dat zijn werk hem al die jaren had geboden.

Hoewel hij het niet toe wilde geven, was het dilemma bijna gekmakend. Zonder zijn ogen te openen hief hij zijn hoofd op, zuchtte een keer diep en liet zijn hoofd weer terugvallen tegen het stoelkussen.

Op dat moment viel er vanuit het niets iets op zijn schoot. Iets lichts en zachts, dat licht kraakte terwijl het op zijn bovenbenen landde.

Lukas ontwaakte uit zijn gedachten, opende zijn ogen, hief zijn hoofd op en keek naar beneden.

Op zijn benen rustte een zwarte envelop, met daarop in glanzende dieprode letters zijn volledige naam en woonadres.

Hij had wel vaker vreemde vogels meegemaakt. Sterker nog, als autoriteit op het gebied van tropisch pluimvee en schrijver van diverse boeken op dit vakgebied had hij er de afgelopen veertig jaar een goed belegde boterham mee verdiend. Maar zelfs met zijn expertise was hij nog nooit een soort tegengekomen die geruisloos overvloog en tot op de centimeter nauwkeurig een envelop op iemands schoot kan laten vallen.

Postduiven konden dit niet zo precies zonder te worden gezien of gehoord.

Sterkere vogelsoorten waren ook geen optie. Weliswaar konden die hun poststukken van grotere hoogten laten vallen, maar dan zouden de wind en het beperkte gewicht van de envelop het nog moeilijker maken iets exact op zijn schoot te bezorgen.

Het enige dat vreemder was dan de bezorging was de lading. De zwarte envelop was op zichzelf al een vreemde verschijning, maar ook de rode letters die in sierlijk handschrift zijn naam en adres weergaven waren niet bepaald standaard te noemen.

Zonder er al te veel bij na te denken verwijderde Lukas het zegel waarmee de envelop was afgesloten, vouwde de envelop open en schoof voorzichtig de inhoud omhoog. Dit bleek een enkele A4 te zijn, die aan beide kanten over het gehele oppervlak met de hand was volgeschreven.

In één ruk las Lukas de brief van begin tot eind door.

Vervolgens legde hij met een zucht de envelop en de brief op het bijzettafeltje. In tegenstelling tot de zucht die hij voor het arriveren van de brief had geslaakt was dit er niet eentje van vermoeidheid of irritatie, maar eerder een van gezonde spanning.

Het zag er naar uit dat zijn verveling voorlopig verleden tijd zou zijn.

2 De Matiging

Er heerste rust, reinheid en regelmaat op de eerste verdieping van de praktijk. Terwijl door openingen tussen de gordijnen het laatste middaglicht langzaam wegstierf, klonk alleen het constante tikken van de pendule, die centraal in de wachtkamer stond opgesteld en in alle ruimten hoorbaar was wanneer de deuren open stonden.

Om net iets meer variatie in het geluid te krijgen, had Samantha ook het raam van haar spreekkamer open gezet; hierdoor was behalve het getik van de klok ook de merel te horen die iedere dag rond dit tijdstip plaatsnam in de berk die de binnenplaats van het gebouw sierde.

In het halfduister van de kamer was ze op dit tijdstip vaak nog zo'n beetje de enige die aan het werk was.

Collega's hadden zich wel vaker afgevraagd waarom iemand die altijd als eerste aanwezig was ook vrijwel altijd de laatste was die het pand verliet, maar daar had ze nooit veel aandacht aan geschonken. Ook nu was het inmiddels ruim na vijven en was in ieder geval de eerste verdieping al volledig verlaten.

De voornaamste reden dat Samantha geen enkel probleem had met haar werktijden, was het vertrouwen in haar eigen kennis en competenties. Ze wist dat ze goed was in haar werk als psychiater.

Met haar kennis lukte het haar om de moeilijkste situaties zo uitgebreid mogelijk uit haar gesprekspartner los te trekken, de emoties die bij de spreker opkwamen zo exact mogelijk te distilleren en met haar ijskoude logica zo concreet mogelijk tot zowel de betekenis als de oplossing van het probleem te komen.

Niet dat zij ook toezicht hield of de oplossingen die ze bood ook echt het gewenste resultaat hadden. Op het moment dat haar cliënten aan dat deel van hun traject waren gestart, waren zij vaak al lang overgedragen aan collega's die niet bekwaam of sterk genoeg waren voor de moeilijkere gevallen.

Samantha's vaardigheden maakten het gemakkelijk om voldoening uit het werk te halen, zonder dat ze zich iets hoefde aan te trekken van de problemen die haar cliënten, haar kennissen en zelfs haar collega's haar met regelmaat voor de voeten wierpen. Niet dat ze zich niet met haar gesprekspartners kon identificeren of geen empathie voelde. Het was simpelweg dat haar ervaring haar had geleerd alleen medeleven te zoeken of te tonen wanneer dit echt vereist was, zodat ze zich niet in dezelfde emotionele beerput als zoveel van haar gesprekspartners zou verliezen.

Natuurlijk was er was nog een tweede reden waarom ze geen motivatie had om op tijd thuis te zijn. In tegenstelling tot wat haar collega's dachten, wachtte er thuis niemand meer op Samantha's komst.

Na zijn laatste poging tot 'persoonlijke ontwikkeling' had Samantha haar man Theo opgedragen te stoppen met zijn buitenechtelijke affaires. En in tegenstelling tot wat ze haar collega's had verteld had hij daarna nooit zijn leven gebeterd, maar was hij twee weken later simpelweg vertrokken en nooit meer thuis gekomen.

Dat was alweer bijna een jaar geleden. Tegenover de bijna twintig jaar huwelijk leek het slechts een oogwenk.

Het enige positieve aan de zaak was dat Samantha op geen enkele manier meer rekening hoefde te houden met haar infantiele echtgenoot. Dat maakte het nog veel makkelijker om de

soms belachelijke werkdruk die haar baan opleverde vol te houden.

Het probleem was dat zelfs haar werk haar de laatste tijd steeds minder voldoening gaf, ook al kon ze zelf niet precies benoemen waarom. En dat onvermogen gaf haar voor het eerst in lange tijd een onrustig gevoel.

Gisteren was daar verandering gekomen, toen de receptie haar liet weten dat er een brief voor haar was gearriveerd. Dat was de eerste aanwijzing geweest dat het een andere dag dan de anderen zou worden, aangezien Samantha nooit eerder post op haar werk had ontvangen.

De situatie werd nog vreemder toen de baliemedewerker haar de brief overhandigde. Deze bleek te zijn omhuld door een zwarte envelop, waarop haar naam, haar werkadres en zelfs haar kamernummer correct waren weergegeven.

Met enkel een lichte knik als bedankje nam ze de brief aan en liep meteen door naar haar werkkamer. Omdat ze op dat moment in haar hoofd al bezig was met de voorbereidingen voor haar eerste reeks cliënten van die dag, had ze de brief bij binnenkomst meteen in de bovenste la van haar bureau gelegd.

Verder had ze er niet meer bij stil gestaan, totdat ze ruim anderhalve dag later nog als enige op de verdieping aanwezig was en de tijd had genomen de inhoud van haar bureaulades opnieuw te ordenen. Hierbij had ze de brief opnieuw gevonden, opgepakt en bijna een uur later nog steeds in handen.

Puzzels hadden haar nooit geïnteresseerd. De uitdagingen die mensen haar in het dagelijkse leven voorschotelden waren interessanter en boden meer uitdaging dan iets dat met woorden of letters op papier wordt beschreven. Bovendien hadden puzzels

en raadsels vaak maar één specifieke oplossing en methodiek, wat in het niet viel bij de gevarieerde problemen die haar cliënten op dagelijkse basis met zich mee brachten.

Maar dit was andere koek.

Samantha had de envelop en zijn inhoud al meerdere keren grondig onderzocht, maar was aan het daadwerkelijke lezen nog niet toegekomen. Ze wist als geen ander dat de vorm van een boodschap vaak minstens zoveel over de afzender zei dan de inhoud, dus had ze zich voorgenomen eerst alle andere details te bestuderen voordat ze ook maar een enkele letter van de tekst zou lezen.

De envelop alleen al was een plaatje.

De zwarte ondergrond en de handgeschreven letters lieten duidelijk merken dat de afzender er geen probleem mee had dat zijn of haar post opviel tussen de resterende brieven en pakketten. Sterker nog, waarschijnlijk was dit juist het doel geweest van deze kleurkeuzes. Op deze manier kon niemand om de brief heen en zou deze zeker niet tussen de berg met brieven van cliënten, collega's en de belasting belanden die iedere dag op het adres van de praktijk werden bezorgd.

Bovendien was duidelijk dat de brief geen onderdeel was van een reclame- of marketingstrategie; in dat geval had de afzender eerder gebruik gemaakt van etiketten of machinale opdruk, in plaats van iedere brief met de hand te beschrijven. Hetzelfde gold voor het rode zegel. Dat had gemakkelijk via een geautomatiseerd proces kunnen worden aangebracht, maar de textuur van het materiaal en de grove opmaak van het patroon lieten duidelijk blijken dat het met de hand was aangebracht. Het was dus post die met zorg en speciaal voor haar was voorbereid.

Toen ze de brief eenmaal uit de envelop had gehaald, was ze aanvankelijk teleurgesteld geweest. In plaats van de combinatie

van zwart en rood die de envelop zo opmerkelijk maakten, was de opmaak van de brief bijzonder normaal. Een enkel vel papier met witte ondergrond, dat beschreven was met zwarte letters. Het enige waarin de brief met de envelop overeenkwam, was dat ook deze volledig handgeschreven was.

In tegenstelling tot de envelop, was het in de brief juist de inhoud die de aandacht trok. De tekst was opgesteld in drie delen, waarbij ieder deel een losstaand stuk tekst was.

Het eerste deel was een introductie. Hierin stelde de schrijver van de brief zich voor en werd uitgelegd dat ze was uitgenodigd om deel te nemen aan Het Spel, een evenement dat later dat jaar zou plaatsvinden. Om deel te nemen, moest wel eerst een serie puzzels worden opgelost die samen de locatie en de precieze datum en tijd van Het Spel zouden opleveren. Het deel sloot af met een set regels die tijdens Het Spel van kracht zouden zijn.

Hoewel Sam nooit eerder een dergelijke uitnodiging had gehad, leek deze opzet haar niet per sé vreemd. Tot nu toe kwamen de vorm en inhoud van de brief met elkaar overeen, dus las ze verder.

Het tweede deel van de brief was een lijst met voorwerpen die moest worden verzameld of ingekocht om aan Het Spel mee te kunnen doen. Hiertussen stonden logische benodigdheden als een pen en een zaklamp, maar het feit dat er ook voorwerpen als een zak aardappelen en Parmezaanse kaas werden genoemd zorgde ervoor dat Sam steeds nieuwsgieriger werd en niet kon stoppen met lezen.

Het derde deel was de afsluiting. Weliswaar was deze op een standaard manier geformuleerd en leek deze geen vreemde informatie te bevatten, maar het feit dat de sierlijke handtekening van de ondergetekende onderaan de bladzijde werd opgevolgd door een set van twintig onsamenvangende cijfers was een laatste

signaal voor Sam dat deze brief veel meer informatie bevatte dan ze op het eerste oog kon onderscheiden.

Alleen al de manier waarop de drie delen van de tekst op elkaar aansloten leek een warboel, wat in schrill contrast stond met de hoeveelheid zorg waarmee het geheel was samengesteld. En dat zorgde ervoor dat Sam de brief nog steeds niet weg kon leggen. Het gat tussen de vorm en inhoud van de brief was simpelweg zo groot, dat er een achterliggende verklaring moest zijn.

Het probleem was dat Sam geen idee had wat die verklaring was. En juist dat maakte deze puzzel de interessantste uitdaging die ze in tijden had gehad.

Zonder te twijfelen schoof ze resoluut de lade dicht.

“Wie niet waagt...” zei ze hardop, waarna ze achtereenvolgens haar kamer, de verdieping en het inmiddels verlaten pand voor altijd achter zich liet.

3 De Dwaas

Hoewel achter de deur meer dan genoeg rumoer te horen was, was het in de kast prima uit te houden. Het gebeurde niet vaak dat Elco tijdens de middagpauze geen behoefte had zich onder de mensen te begeven, maar op de weinige dagen dat dit wel het geval was koos hij stevast deze plek om de drukte te ontvluchten.

Het was een kleine ruimte van nog geen twee bij anderhalve meter die grotendeels gevuld was met schoonmaakpullen, maar nog genoeg ruimte bood voor een enkele zittende persoon.

De voorraaddozen die al maanden in de hoek van de kast stonden, had Elco bovendien een tijd geleden zo gestapeld dat deze een semi-comfortabele troon vormden. Ook nu had hij er plaats genomen en zijn benen languit over de rest van de dozen gedrapeerd, terwijl hij de brief openvouwde die hij die ochtend uit handen van de postbode had ontvangen.

Hoewel de zwarte envelop met rode letters hem meteen had geïnteresseerd, had het eigenaardige karakter ervan tot spot van zijn collega's geleid.

Door zijn karakter stond Elco al niet bepaald bekend als medewerker van de maand. Dit soort post hielp zeker niet om zijn reputatie te verbeteren. Hij had de envelop dus weggestoken en gewacht op een rustig moment om de inhoud ervan te lezen.

Het licht in de ruimte was normaal gesproken niet fel, omdat er in de kast maar één klein raam aanwezig was. Omdat het een zonnige dag was, had Elco desondanks meer dan genoeg licht om zonder veel inspanning te lezen.

Hij had al lang begrepen dat er codes in de brief verstopt moesten zitten. Bovendien klonk het logisch dat ieder van de drie

delen een eigen puzzel was en dus een deel van de oplossing zou leveren.

Maar ondanks die kennis kon Elco er verder geen touw aan vast knopen. Voor de derde keer las hij het eerste deel van de brief aan zichzelf voor:

“Beste Elco,

je kent mij niet. Eerlijkheidshalve moet ik toegeven dat ik op mijn beurt bekend ben met slechts een klein deel van jouw doen en laten. Aan de andere kant ben ik goed op de hoogte van je competenties. Niet alleen ben je een van de besten in je vakgebied, daarnaast weten we allebei dat je beschikt over talenten die je normaal gesproken niet met de buitenwereld deelt.

Om die reden wil ik je uitnodigen voor Het Spel: een evenement dat over enkele maanden plaats zal vinden en waarbij ik je zal uitdagen om het beste te halen uit jezelf en je medekandidaten. Natuurlijk is er voor de winnaar niet alleen nationale bekendheid, maar ook een geldbedrag van € 250.000,- te verdienen.

De locatie en datum van Het Spel zijn strikt geheim. Echter kun je deze ontcijferen met behulp van de volgende passages: als je hierin slaagt, bewijs je dat je over de vereiste kennis en vaardigheden beschikt en heet ik je graag welkom bij de start van Het Spel.

Nochtans zijn de volgende spelregels van het grootste belang:

- I. Vind ieders juiste focus en een nieuwe vriendengroep in een riskante, nieuwe uitdaging.*
- II. Lach niemand uit.*

III. Laat voor iedereen evenwijdige ruimte.

*IV. Volg iedere eerdere regel naar eigen geweten. Echter:
nederigheid volgt indien je faalt.”*

Elco nam de passage nog tweemaal door, deze keer zonder hardop te lezen. Het resultaat was hetzelfde als de vorige keren; een mix van enthousiasme, hebzucht en verwarring. Omdat dit inmiddels de vijfde poging was, werd dit gevoel langzaam maar zeker aangevuld met irritatie en een lichte hoofdpijn.

Desondanks was hij vastbesloten de raadsels op te lossen.

Het gebeurde niet vaak dat iemand zo uitgesproken vertrouwen uitsprak over zijn vaardigheden. En hij was niet van plan dat vertrouwen te schaden.

Achter de deur klonk de lunchsirene.

De middagpauze was voorbij, zijn eerste mogelijkheid om de raadsels op te lossen was verstreken.

Met tegenzin vouwde hij de brief weer op, stak hem terug in de envelop en frommelde het geheel terug in zijn zak. Hij moest weer aan het werk, maar hij zou er alles aan doen om zo snel mogelijk weer aan de oplossing van de brief te kunnen werken.

4 De Kluizenaar

Nadat hij voor de derde keer die dag zijn volledige bovenlichaam onder de machine had laten verdwijnen, dacht Per nog eens na over het raadsel dat hem al een paar dagen bezig hield.

Terwijl hij aan de onderzijde van de machine met een inbussleutel kleine stelschroeven afmonteerde, dacht hij hardop na over de passage die hem dwarszat.

“De locatie en de datum van Het Spel zijn strikt geheim,” mompelde hij, “Ontcijferen met de volgende passages... Bewijs van de vereiste kennis en vaardigheden.”

Voor degenen die dicht in de buurt stonden, waren zijn bedenkingen duidelijk hoorbaar. Toch was er in hal niemand die op of om keek.

Zowel hijzelf als zijn omgeving waren het gewend dat hij allerlei teksten en gedachten hardop uitsprak om zaken voor zichzelf op een rijtje te zetten. Bovendien waren de dingen die hij in dit soort situaties zei meestal nog raadselachtiger voor zijn omstanders dan voor hemzelf en wist iedereen dat het beter was om hem de concentratie te gunnen die hij nodig had.

Toch waren de zinnen die hij zojuist had uitgesproken niet het deel van de brief geweest waar Per moeite mee had.

De spelregels waren op zichzelf duidelijk. En zelfs van de boodschap die achter deze spelregels verscholen lag had hij al een goed beeld. Het was het tweede deel van de brief waarvan hij nu de betekenis zocht.

Terwijl hij met een multimeter naliep of alle metalen delen van aarding waren voorzien, repeteerde hij voor zichzelf het voor hem problematische deel van de brief.

“De spelregels zijn zowel voor als tijdens Het Spel van onschatbare waarde. Indien je bovenstaande regels goed bestudeert, ben je al goeddeels op weg in je voorbereidingen.

Eveneens zijn de volgende boodschappen essentieel om deel te nemen aan Het Spel:

- 5 á 6 eetrijpe avocado's
- 10 gram Parmezaanse kaas
- 3 kilogram vastkokende aardappelen
- 1 zaklamp
- 9 stuks AA batterijen
- 1 balpen (zwart)

Denk niet dat het je zonder deze boodschappen zal lukken de vereiste locatie te bereiken; net als de spelregels zijn deze van het allergrootste belang om Het Spel te kunnen winnen.

Hopende hiermee voldoende te hebben geïnformeerd,

De Maker.”

Terwijl Per de testrapporten invulde en in zijn hoofd de passage nog eens doornam, kwamen steeds meer vragen bij hem op.

Waarom waren de genoemde boodschappen net zo belangrijk als de spelregels? Waarom had je deze nodig om achter de locatie van Het Spel te komen?

Bovendien klonken de zaklamp, batterijen en balpen als logische benodigdheden, maar waarom er Parmezaanse kaas of aardappelen in de lijst werden genoemd leek een raadsel. En hoe zouden avocado's bijdragen aan het verloop van Het Spel?

Desondanks kon Per niet ontkennen dat de uitdaging zijn interesse wekte. Het was een uitnodiging die met de grootste zorg in elkaar was gezet en die flink wat werk zou kosten om te ontcijferen. En zoals iedereen die hem kende goed wist, was Per iemand die een goede uitdaging nooit uit de weg ging.

Uiteindelijk ruimde hij zijn gereedschappen op, haalde een laatste rapport uit de map met testdocumenten en schakelde de voedingsspanning van de machine in.

Één voor één bediende hij de knoppen en schakelaars op het besturingspaneel, die stuk voor stuk foutloos de bijbehorende functies in werking stelden. Per noteerde de resultaten in het rapport en stak deze terug in de map.

Tenslotte schakelde hij de machine weer uit en liep naar zijn spullen. Zoals verwacht waren de aanpassingen precies volgens plan uitgevoerd, waardoor het systeem nu twee keer zo snel als voorheen functioneerde. Met de gereedschappen in zijn ene hand en de map met documenten in de ander liep hij de ruimte uit om zijn bevindingen te bespreken.

Glimlachend wierp hij een laatste blik op de machine. Hoewel hij nog geen stap verder was met de raadsels in de brief, was hij vastberaden om ook die uitdaging van een logische oplossing te voorzien.

5 De Hoge Priesteres

Hoewel het lawaai onophoudelijk was, leek Ezra zoals altijd de rust zelve.

Gewapend met een kop lauwe thee en een half blik energy drink tuurde ze in het duister van haar kamer naar de spellen die ze speelde, waarbij ze met twee controllers tegelijk de voortgang in haar videogames op peil hield.

Op de twee 88-inch schermen die aan de muur van haar studio hingen speelde ze simultaan twee verschillende games. Via het linkerscherm speelde ze Mahjong met een aantal bevriende spelers uit Taiwan, via het rechterscherm een MMORPG waarvan ze al geruime tijd haar plaats in de top van Europa wist te behouden.

Ze hield van die dualiteit: rust en kalmte aan de ene kant, een spervuur van kogels en magische spreuken aan de andere kant. Het was een vreemde balans, maar eentje die haar er juist toe dwong in beide spellen het beste uit zichzelf te halen.

Bijna tegelijkertijd bediende ze de knoppen om in het eerste spel de winnende stenen te pakken en in de andere game het fatale schot op haar laatste tegenstander te lossen. Opnieuw twee keer winst. En dat voor de vierde keer op rij die dag. De lol was er inmiddels wel van af.

Toen ze een jaar geleden had gekozen te stoppen met haar studie tot verpleegkundige en zich te richten op een carrière als gamer, hadden de mensen in haar directe omgeving haar voor gek verklaard.

De mensen die ze in haar nieuwe werksfeer had leren kennen hadden haar het afgelopen jaar gezegd dat ze talent had en dat ze alles in zich had om professioneel gamer te worden. Wat niemand

haar had verteld, was dat zoveel talent en winst op de lange duur zo saai konden worden.

Ze was pas negentien jaar oud, maar had het idee dat ze nu al de top van een nogal kleine wereld had bereikt. Een deprimerende gedachte.

Het was dus meer dan welkom geweest toen een paar weken geleden de brief was bezorgd. Een brief waarvan Ezra niet wist door wie hij was opgesteld, maar die dankzij het opmerkelijke uiterlijk en de nog interessantere inhoud direct haar aandacht had getrokken.

Dat ze uitgenodigd was voor een evenement waar een kwart miljoen euro voor het oprapen lag, was niet wat haar het meeste aantrok. Haar grootste motivatie was dat iemand interesse toonde in meer dan alleen haar spelvaardigheid en vingervlugheid en dat de uitnodiging een stel puzzels bevatte waar zelfs zij flinke moeite mee had. En juist dat gevoel van uitdaging was een sensatie die ze al veel te lang niet meer gevoeld had.

Het was de eerste afleiding van haar klassementstoernooien, evenementen en trainingssessies die ze in lange tijd had gehad en het enige dat de verveling op dit moment op afstand hield. Ze was er dankbaar voor, al wist ze niet aan wie ze die dankbaarheid zou moeten uiten.

Aangezien ze inmiddels al het grootste deel van de nacht had verbruikt aan haar trainingssessie, vond Ezra dat ze wel een half uurtje afleiding had verdiend.

Ze sloot beide spellen af en legde de controllers op de dichtstbijzijnde poef. Probleemloos baande ze zich een weg door de pikdonkere kamer, die bezaaid lag met lege blikjes, resten van magnetronmaaltijden en voorwerpen waarvan ze soms zelf niet

eens meer wist waarvoor ze dienden of hoe ze in haar kamer waren beland. Binnen enkele seconden nam ze plaats achter haar bureau, die naast de wand met game-stations de enige plek in de studio was die er nog enigszins opgeruimd uitzag.

Op het bureau stonden de brief en de envelop naast elkaar opgesteld, leunend tegen een aantal boeken die Ezra er puur voor dat doel had opgestapeld.

Zoals ze de laatste dagen al vaker had gedaan, pakte ze een vel papier en begon delen van de uitnodiging over te schrijven. Zo was het haar immers ook gelukt het eerste deel van de brief te ontcijferen.

Achteraf gezien leek het allemaal zo simpel.

De introductie van de brief liet weten dat de locatie van Het Spel alleen kon worden uitgedokterd met de aanwijzingen die in de uitnodiging stonden. En het kon niet duidelijker worden opgemerkt dat de spelregels die daar direct onder waren geformuleerd een eerste aanknopingspunt moesten zijn.

Voor Ezra leken de vier spelregels op het eerste gezicht niet meer dan een paar richtlijnen, maar omdat de inleiding zo sterk wees op het belang van die regels bleef ze er steeds op terugkomen.

Eerst had ze iedere spelregel apart geanalyseerd om te kijken of ze misschien een verborgen boodschap bevatten. Daarna had ze geprobeerd de spelregels te koppelen aan de volgorde waarin ze werden genoemd, maar ook dat bleek tot een dood spoor te leiden. Ze had zelfs geprobeerd of de leestekens die in het volledige eerste deel van de brief stonden gezamenlijk tot een verborgen boodschap leidden.

Geen enkele poging leverde een resultaat op dat hout sneed.

De omslag was gekomen toen Ezra zich beseftte dat de locatie misschien niet bestond uit een naam of adres, maar dat ze op zoek

moest naar een stel getallen. Met nieuw enthousiasme scande ze de tekst, hoewel ze wist dat er in dit deel van de brief geen ander getal was gebruikt dan de Romeinse cijfers waar iedere spelregel mee werd aangeduid.

Toch had ze het gevoel dat ze een vruchtbaar spoor had gevonden, dus bleef ze zoeken naar een manier om de tekst in de vier spelregels te koppelen aan getallen.

Het had haar enkele uren gekost, maar uiteindelijk was het haar gelukt.

Nadat ze de spelregels voor de vierde keer op een leeg vel papier had overgeschreven, had ze alle leestekens en opsmuk met een gum verwijderd, zodat alleen de woorden overbleven. Het resultaat was:

*vind – ieders – juiste – focus – en – een – nieuwe – vriendengroep –
in – een – riskante – nieuwe – uitdaging – lach – niemand – uit –
laat – voor – iedereen – evenwijdige – ruimte – volg – iedere –
eerdere – regel – naar – eigen – geweten – echter – nederigheid –
volgt – indien – je – faalt*

Het zag er niet bijster verhelderend uit. En toch kreeg Ezra steeds meer het gevoel dat ze op het goede spoor zat.

Daarna had ze van ieder woord gekeken of bepaalde letters vaker voorkwamen dan anderen, of dat van ieder woord maar een deel van belang was om de oplossing boven water te vissen.

Dat laatste idee bleek een gouden greep.

Daarna was het alleen nog zaak geweest het resultaat in groepjes te bundelen en deze groepjes om te zetten in de benodigde getallen.

Even twijfelde ze nog of ze de volledige oplossing had gevonden, omdat de reeks cijfers die ze nu voor ogen had nog

minstens een letter miste. Omdat ze wist dat voor deze letter maar twee mogelijkheden bestonden, hoefde ze echter niet ver te zoeken. Een blik op de zin die de spelregels aankondigde was genoeg om te bevestigen dat ze het bij het juiste eind had.

Het tweede deel van de brief gaf haar tot nu toe een stuk meer uitdaging dan het eerste. Maar ze wist dat ze ook dit spelletje uit zou spelen, zelfs als het op de lange duur haar trainingsschema in de war zou gooien.

Ze genoot simpelweg te veel van de uitdaging om er niet aan toe te geven.

6 De Gehangene

“Een cappuccino, alstublieft,” bestelde Silke Zwaan, nadat hij de laatste resten van zijn risotto had weggewerkt.

De ober knikte, nam het bord en bestek van tafel en vertrok in de richting van de keuken.

Silke liet zich terugvallen tegen de comfortabele rugleuning van de stoel en dacht na.

Het was een goed idee geweest om het halfjaarlijkse jubileum van zijn eervol ontslag te gedenken met een etentje in zijn favoriete Italiaanse restaurant. Even had hij overwogen om zelfs mensen uit te nodigen, maar omdat het niet bepaald een feestelijke gebeurtenis was geweest had hij hiervan afgezien.

In plaats daarvan had hij nu gelegenheid op een andere locatie dan zijn eigen huis na te denken over vragen die hem sinds zijn ontslag bezig hielden.

Zo vroeg hij zich nog steeds af waarom het vaststellen van PTSS bij hem tot een eervol ontslag had geleid, terwijl hij zelf het gevoel had nog prima in zijn werk te functioneren. Voor zover hij wist had geen van zijn collega's of superieuren ooit last van hem gehad. Onredelijkheid en ongehoorzaam gedrag waren dingen die hij verafschuwde, waardoor hij ervoor waakte zich hier zelf ooit schuldig aan te maken.

Ook snapte hij nog steeds niet waarom Inge er na zijn terugkomst op had gestaan dat ze een 'tijdelijke pauze' moesten nemen en hij eerst zichzelf opnieuw moest vinden, voordat ze weer een kans maakten samen iets op te bouwen. Alles had thuis nog net zo geleken als voorheen, dus snapte hij niet wat er fout was gegaan.

Nu waren ze een halfjaar verder en had hij al weken niets meer van haar gehoord.

Het enige waar Silke nog volledig op vertrouwde, waren zijn eigen vaste patronen en logica. Die hadden hem voorheen nooit in de steek gelaten, dus was het logisch hier aan vast te houden.

Het waren weliswaar patronen met weinig variatie, maar in dit stadium van re-integratie was variatie juist iets dat soms meer kwaad dan goed kon doen.

Dat hadden de legerarts en de dienstdoende psychiater hem bij zijn debriefing ook verteld.

De enige variatie die hij op dit moment had, was de brief die precies een week geleden zijn wereld binnen was gedrongen.

Vol ongeloof had hij ontdekt dat tussen de blauwe en witte enveloppen die normaal gesproken door de brievenbus zijn huis binnenvielen zich nu ook een zwarte envelop bevond. Een gitzwarte envelop met bloedrode letters.

Het leek bijna een misplaatste grap.

Even had Silke getwijfeld om het ding diezelfde avond bij de houtblokken in de open haard te gooien en te verbranden. De combinatie van zwart en rood deed hem te veel denken aan de traumatiserende gebeurtenissen die hij in zijn korte carrière had meegemaakt, dus leek het ding vernietigen een voor de hand liggende optie.

Maar hij wist ook dat hij zijn angsten en problemen ooit onder ogen moest komen, dus overwoog hij toch de envelop te openen en de inhoud ervan te lezen. En achteraf gezien was hij blij dat hij voor die laatste optie had gekozen.

De inhoud van de brief leidde eerst tot verwarring, maar tegelijkertijd zorgde het ervoor dat Silke op een simpele manier een nieuw, productief doel had gekregen.

Bovendien was hij benieuwd wie er van zijn huidige staat van zijn wist en waarom hij of zij hem voor een evenement als dit benaderde. De enige betrouwbare manier om daar achter te komen was de puzzels op te lossen en mee te doen aan Het Spel.

Daarom droeg hij de brief nu standaard met zich mee, zodat hij op de momenten dat hij het moeilijk kreeg of gewoon zin had in een uitdaging altijd iets bij zich had om zijn gedachten te verzetten.

De envelop had hij die avond thuis gelaten. Die trok teveel aandacht, vooral wanneer hij zich in een volgepakt restaurant als dit bevond. De brief zelf was gelukkig minder opvallend, waardoor hij deze zonder problemen mee kon nemen en op dit soort momenten de tijd kon doden met het oplossen van de raadsels die erin verborgen waren.

Inmiddels had de ober zijn cappuccino voor hem neergezet.

Zoals de afgelopen weken standaard het geval was, was zijn agenda voor de rest van die avond en de volgende ochtend nog volledig leeg. Hij had dus alle tijd om in deze verfrissende locatie een nieuwe poging te wagen en de puzzels in de uitnodiging te lijf te gaan.

Het eerste deel van de brief had dankzij zijn militaire training geen geheimen voor hem gehad, maar het tweede deel vond hij des te moeilijker.

Aangezien het eerste deel een coördinaat had opgeleverd, klonk het logisch dat ook het tweede deel op de een of andere manier tot een coördinaat zou leiden. De grote vraag was dus niet waar hij naar op zoek was, maar op welke manier hij dit antwoord

moest vinden. Met die kennis in het achterhoofd zou het voor Silke een stuk simpeler zijn om de rest van de brief te ontrafelen.

“Eetrijpe avocado’s, Parmezaanse kaas, vastkokende aardappelen, een zaklamp, batterijen en een zwarte balpen,” mompelde Silke, “al met al een bonte collectie nietszeggende boodschappen.”

En toen kreeg hij een idee.

De lijst met voorwerpen die in de tweede helft van de brief werd opgesomd waren inderdaad boodschappen, maar het woord ‘boodschap’ kon natuurlijk meerdere betekenissen hebben.

Hij bedacht zich dat het hier helemaal niet ging om het doen van inkopen, maar om een bepaalde ‘betekenis’. Hierdoor kreeg hij het idee dat de voorwerpen die werden genoemd een afleiding waren en dat de betekenis lag in de aantallen die erbij werden genoemd.

Die redenering bleek een schot in de roos.

De rest was kinderspel geweest, zodat hij binnen vijf minuten had gevonden wat hij zocht. Daarna hoefde hij de getallen enkel op een rijtje te zetten en ontdekte zo het tweede coördinaat voor de locatie van Het Spel.

Net als bij het eerste coördinaat moest nu alleen nog worden bepaald welke letter voor de getallen moest worden geplaatst. Opnieuw waren er twee mogelijkheden. Net als bij de vorige puzzel gaf het eerste woord van de begeleidende zin ook hier het antwoord op deze vraag.

“Tot zover de plaats,” sprak hij tegen zijn spiegelbeeld, dat hem vanuit het raam van het restaurant tevreden aanstaarde, “nu alleen nog een datum.”

Inmiddels was het restaurant volledig verlaten.

Enkel de ober die hem de hele avond had bediend was nog in de ruimte aanwezig en misschien was een van de leden van de

keukenploeg nog bezig met de laatste schoonmaaktaken, maar verder was er waarschijnlijk geen kip meer in het gebouw.

Silke voelde een groeiend verlangen om meteen aan de laatste puzzel van de uitnodiging te starten, maar bedacht zich. In plaats daarvan liep hij naar de toonbank en rekende af, waarbij hij een fikse fooi achterliet voor de man die hem die avond prima van dienst was geweest.

Vervolgens draaide hij zich om, haalde zijn jas uit het rek, trok deze aan en verliet het restaurant.

Buiten was het koud en regende het pijpenstelen, maar desondanks was en bleef het voor Silke een bijzonder goede avond.

Het puzzelen deed hem goed. En hij wist uit ervaring dat het nooit raadzaam was om dit soort bevredigende activiteiten te haasten.

7 De Magiër

Wat een opdracht.

Het gebeurde de laatste tijd niet vaak dat Judith het gevoel had een primeur te hebben, maar met de betrouwbaarheid van haar bron en de hoeveelheid gedetailleerde informatie die ze had ontvangen kon het deze keer niet missen. Toch was ze op haar hoede voor voorbarige conclusies.

Toen ze net als journalist begonnen was had ze vaker het gevoel gehad het verhaal van het jaar in handen te hebben, maar keer op keer was gebleken dat ze te vroeg gejuicht had.

In sommige gevallen bleek haar bron niet de volledige waarheid te hebben verteld en bleek dat ze de feiten veel beter had moeten checken, in andere gevallen had de gebeurtenis al zo lang geleden plaatsgevonden dat deze nog nauwelijks 'nieuws' konden worden genoemd. In beide gevallen was het resultaat dat haar verhalen niet werden geplaatst. Of nog erger, dat ze achteraf moesten worden gerectificeerd.

Dat ze in die tijd nooit een blad voor de mond had genomen, had bij haar collega's ook geen goede indruk achtergelaten.

Maar nu was het anders.

Nu had ze een hecht netwerk van contacten die ze blindelings kon vertrouwen en had ze de vaardigheden en intuïtie ontwikkeld om probleemloos feiten van leugens te onderscheiden. Nu wist ze wanneer ze nog niet genoeg bewijs had om vrijuit te spreken, maar ook wanneer ze voldoende materiaal had om een zaak op de afdeling voor te leggen.

Met dat zelfverzekerde gevoel had ze het idee aan haar leidinggevenden voorgelegd. En die hadden unaniem groen licht gegeven om ermee aan de slag te gaan. Als dit verhaal inderdaad

de omvang en de impact had die ze verwachtte, zou ze er zelfs een volledige rapportage aan mogen wijden.

Nadat ze de wekelijkse boodschappen had gedaan en de voordeur van haar appartement had bereikt, zette Judith de overladen tassen neer en zocht in haar binnenzak naar de sleutel. Zodra ze deze gevonden had, stak ze de sleutel in het slot en draaide deze tweemaal om.

Vervolgens pakte ze met beide handen de loodzware tassen. Ze had zich zoals zo vaak totaal niet gehouden aan haar eigen lijst en veel te veel ingekocht, maar dit keer had ze het echt verdiend. Hard werk moest worden beloond, successen mochten worden gevierd; het was een mentaliteit die ze van kleins af aan had meegekregen.

Omdat ze haar handen vol had duwde ze met haar lichaam de deur open, maar doordat het gewicht van de tassen met haar mee zwaaide zwiepte de deur met een doffe dreun tegen de muur van de kleine hal. Gelukkig waren de enige burens die overdag thuis waren inmiddels stokdoof, dus zou het haar geen klachten van geluidsoverlast opleveren.

Nadat ze de tassen in het keukentje van haar appartement had gezet en terug was gelopen om de deur te sluiten, legde ze even haar hoofd tegen de deur en slaakte een diepe zucht. Ondanks haar vertrouwen was het een spannende dag geweest, maar ze voelde dat het de moeite waard was en dat de opdracht die ze nu voor de boeg had de spanning meer dan waard was geweest.

Na het opruimen van de boodschappen liep ze regelrecht naar haar slaapkamer, liet zich languit op bed vallen en staarde naar het plafond.

Ze was niet het soort persoon dat snel overweldigd werd door drukte of een overvloed aan impulsen, maar toch kon ze er af en

toe van genieten om simpelweg voor zich uit te staren en te genieten van de leegte. Het gaf rust in haar lichaam en, nog belangrijker, in haar hoofd.

Uiteindelijk draaide ze op haar zij en keek naar de salontafel, die ze bij uitzondering naar haar slaapkamer had verplaatst en precies voldoende oppervlak bood voor de koffer die er bovenop lag. De koffer lag open en was de afgelopen twee weken beetje bij beetje gevuld met kleding en voorwerpen die ze straks nodig dacht te hebben, zodat deze inmiddels halfvol was.

Niet dat Judith wist wanneer de koffer volledig gevuld zou moeten zijn, want dat was het enige stukje van de puzzel dat ze nog niet had uitgedokterd.

Boven op de stapel spullen in de koffer lag het document waarmee haar avontuur was begonnen.

Het was een brief die niet aan haar gericht was, maar die een van haar bronnen haar als vriendendienst had gegeven. Eerst had Judith door de zwarte envelop, de raadselachtige informatie en de belofte van 250.000 euro gedacht dat iemand een zieke grap maakte, maar hij had haar verzekerd dat de puzzels echt waren. Bovendien had een gepensioneerde vriend van hem precies dezelfde brief ontvangen, wat veel te veel moeite zou zijn voor zoiets simpels als een grap.

Dat was voor haar voldoende aanmoediging geweest om zich erin vast te bijten.

Haar bron had bovendien de puzzel uit het eerste deel van de brief opgelost en Judith van de nodige hints voorzien, maar daarna was het haar op eigen kracht gelukt de oplossing van de tweede puzzel te vinden. Vanaf dat moment had ze voldoende vertrouwen en informatie om de zaak op haar werk voor te leggen en dat leidde tot de gebeurtenissen die ze vandaag had beleefd.

Toen ze deze mentale cirkel in haar hoofd de revue had laten passeren stond ze langzaam op en liep naar de koffer. Ze boog zich voorover, pakte de brief op en liep naar de keukentafel. Liggen was een goede positie om tot rust te komen, maar als ze na wilde denken was zitten een betere optie.

Zoals ze nu dagelijks deed liep ze de eerste puzzel na en controleerde haar antwoord. Vervolgens deed ze voor de tweede puzzel precies hetzelfde. In beide gevallen kon ze geen enkele reden bedenken waarom ze zou twijfelen aan haar antwoord, dus zakten haar ogen al snel af naar het slotwoord op de achterzijde van de brief.

Daar stond nog een derde, laatste puzzel, waarvan Judith nog in het duister tastte naar de oplossing. Tot slot volgde een groet van iemand die zich De Maker noemde.

“Hopende hiermee voldoende te hebben geïnformeerd,

De Maker.”

Maar hoewel ze er de eerste keer overheen had gelezen, was dat niet het einde van de brief.

Daaronder, op de laatste millimeters van de pagina, stond in een veel kleiner handschrift een reeks van twintig onsamenhangende getallen.

“18407379622146553980.”

Ze had al bijna net zoveel tijd aan deze rij cijfers besteed als aan de andere raadsels bij elkaar, maar nog geen flauw idee van de betekenis. Voor een telefoonnummer was het te lang en het was in

ieder geval niet logisch dat hier nog een derde coördinaat moest worden gezocht.

Na bijna een halfuur te hebben gepuzzeld moest Judith ook deze keer zonder resultaat opgeven. Het was inmiddels al bijna zeven uur en ze had sinds de lunch niets meer gegeten. En aangezien ze uit ervaring wist dat een lege maag geen goede bodem vormde voor hard denkwerk, was het hoog tijd om iets eetbaars te fabriceren.

Met een gemengd gevoel van honger en teleurstelling legde ze de brief weer bovenop de stapel in de koffer. Ze zou het nog wel uitpuzzelen, zoals ze ook met de rest van de brief had gedaan.

Zoals altijd zou het wel loslopen.

Dit was de opdracht die haar langverwachte doorbraak kon betekenen. Het enige dat ze nog miste was een dekmantel.

8 De Hierofant

In het licht van de late middagzon keek Werner de laatste stukken huiswerk na die de leerlingen van groep 8 die dag bij hem hadden ingeleverd. Gewapend met een klassieke vulpen zette hij in het comfort van het lege klaslokaal afwisselend krullen en strepen bij de dicteeregels, waarbij hij soms hardop moest lachen om de originele manieren waarop zijn leerlingen de oefeningen hadden ingevuld.

“On-mid-del-lijk. Heeft minder dan drie ‘d’s, Robbie.” Uit automatisme klapte hij bij iedere lettergreep, hoewel hij wist dat niemand het zou horen. Het was soms alsof sommigen in geval van twijfel expres extra letters hadden toegevoegd. “Nee, Wendy, de letter ‘s’ komt niet vijf keer voor in het woord ‘stress’.”

Nadat hij zeventien van de dertig dictees had nagekeken, nam hij een korte pauze. In de lerarenkamer haalde hij een verse espresso en nam zich voor tien minuten te pauzeren voordat hij met de rest van het nakijkwerk aan de slag zou gaan.

Om zijn gedachten te verzetten zette hij na zijn terugkeer in het lokaal de koffie op zijn bureau, graaide in zijn schoudertas en haalde daar de zwarte envelop uit die een aantal weken geleden in zijn postvak had gezeten.

Eerst had hij gedacht dat het een brief van zijn leerlingen was geweest, maar een blik op de inhoud en het niveau waarmee de tekst was opgesteld lieten doorschemeren dat dit onmogelijk het werk van een twaalf- of dertienjarige kon zijn.

Vol enthousiasme had hij zich tijdens de eerstvolgende weekenden op de puzzels gestort en zonder al te veel moeite had hij de locatie uitgepuzzeld met de aanwijzingen die in de twee helften van de brief waren verborgen. De slotzin en de

ondertekening leken geen andere waarde te hebben dan de lezer te bedanken voor de moeite.

Het enige waar hij nog mee puzzelde waren de twintig getallen die helemaal onderaan de brief stonden vermeld.

“18407379622146553980.”

Er was geen touw aan vast te knopen.

De aanwijzingen in het eerste en tweede deel van de uitnodiging hadden geleid tot een locatie. Een logische conclusie zou dus zijn dat deze reeks getallen een dag of tijd zou opleveren. De manier waarop was tot nu toe echter een raadsel.

Werner haalde de uitnodiging uit de envelop en vouwde hem open. Ook deze keer probeerde hij verschillende combinaties uit en deed diverse pogingen een patroon te vinden in de ogenschijnlijke wanorde van getallen. Maar ook nu bleek de oplossing onvindbaar en moest hij na het verstrijken van de tien minuten opgeven.

Lichtelijk teleurgesteld vouwde hij de brief weer op, stopte hem in de envelop en legde het op de hoek van zijn bureau. Vervolgens pakte hij het achttiende dictee en zag in de eerste zin direct twee fouten. “Nou, dat begint niet al te best, Klaar” sprak hij hardop uit.

Hij was erop bedacht dat hij de laatste jaren steeds vaker tegen zichzelf sprak, maar het hinderde hem niet. Hij vond het een goede methode voor zelfreflectie en bovendien hielp het vaak om op nieuwe ideeën te komen.

De volgende zin van Klaar was volledig foutloos. Positief opmerkelijk, aangezien Nederlands voor Klaar niet bepaald een pretvak was. De volgende zin was daarentegen druk bezaaid met niet minder dan vijf taalfouten.

“Twee fouten in de eerste zin, vijf fouten in de derde. Volgens dat systeem mag ik er nu vanuit gaan dat ik in de volgende vier zinnen geen enkele fout zie en meteen daarna een zin met een onbekend aantal fouten kan verwachten.”

Dat was het moment dat er iets in het hoofd van Werner klikte. Ineens had hij een idee hoe de getallenreeks kon worden geordend, zodat hij de uitkomst zou krijgen waar hij naar op zoek was.

Opnieuw pakte hij de uitnodiging uit de envelop, vouwde hem open en begon de getallen een voor een over te schrijven op een van de kladblaadjes die in zijn bovenste bureaula voor dit soort gelegenheden op voorraad lagen.

“Even zien. Één... Acht... En dan nu...” Vol verwachting zocht hij het volgende getal in de reeks. Langzaam maar zeker vormde zich wat hij hoopte te vinden.

Een datum, direct gevolgd door een tijd.

Het kon niet anders dan de juiste oplossing van het raadsel zijn.

Met een gevoel van euforie nam Werner de laatste slok van zijn espresso en keek nog eens neer op het resultaat van zijn uitwerking.

Dit moest het zijn, het kon gewoon niet anders.

Na een vlotte notitie vouwde hij de brief voor de laatste maal op, schoof hem terug in de envelop en stopt het pakket terug in het achterste vak van zijn tas.

De plicht riep.

De dictees van groep 8B zouden zichzelf niet nakijken.

9 De Ster

Het was donker en stil. Met uitzondering van de vleugel die op het podium pronkte was de concertzaal compleet verlaten. Alle stukken waren gespeeld, de rode stoelen waren leeg.

Achter de vleugel stond alleen nog een pianokruk, met daarop de dame die haar concert nog geen uur geleden had afgesloten.

Ze had de avond geopend met Debussy's 'Claire de Lune' en was geëindigd met de voor alle aanwezigen zo bekende 'Mondscheinsonate' had afgesloten.

Veel toeschouwers hadden na afloop laten weten dat het verloop van lichte naar zware muziek beter andersom had gekund, maar dat had Noor weinig geïnteresseerd. Beethoven was altijd al een van haar favorieten geweest, dus was het logisch om juist nu met hem af te sluiten. Het had bijna als iets symbolisch gevoeld.

Bij wijze van ceremonie liet ze haar vingers nog eens langzaam over de toetsen glijden, zich realiserend dat het lang zou duren voor ze die sensatie weer zou voelen. En hoe vervelend die gedachte ook was, wist ze dat het de juiste keuze was.

Tot nu toe had ze haar ogen steeds gefocust op haar handen en de toetsen. Maar ze wist dat er een moment moest komen dat ze op moest kijken. En dat moment kon beter vroeger dan later komen, dus liet ze haar blik omhoog glijden langs het klavierdeksel naar de standaard voor haar bladmuziek.

Op de standaard lagen niet langer de melodieuze akkoorden van Beethoven, maar de zwarte envelop met daarin de uitnodiging die ze ruim twee weken geleden had ontvangen.

Een uitnodiging die ze met veel enthousiasme had gelezen en met veel inzet had weten te ontcijferen, maar waarvan ze na het

oplossen nog de meeste moeite had gehad te beslissen of ze op de uitnodiging van Het Spel zou ingaan. Niet omdat ze twijfelde of ze het zou kunnen of omdat ze bang was voor de risico's die in de brief werden genoemd, maar vooral omdat ze al zo lang niet meer zonder begeleiding op pad was geweest en niet wist hoe haar omgeving op haar deelname zou reageren.

Ze stond al sinds haar achtste levensjaar bekend als 'het wonderkind'. Voor haar tiende speelde ze al meerdere instrumenten en ze had haar eerste studie afgerond voordat ze haar veertiende verjaardag had gevierd. Nu was ze pas zeventien en had de wereld aan haar voeten, al was ze er nooit zeker van geweest of het wel háár wereld was. En juist die twijfel was soms gekmakend, hoe kalm ze ook altijd aan anderen was overgekomen.

Op dat moment beseftte ze dat ze haar besluit had genomen.

Met een doffe klap sloeg ze het klavierdeksel dicht, stond op van de pianokruk en pakte vastberaden de envelop.

Ze zou laten zien dat ze meer was dan alleen 'het wonderkind'. Ze zou het haar familie en haar publiek bewijzen. Ze zou het zichzelf bewijzen.

10 De Gerechtigdheid

Het belooft een dag zoals alle anderen te worden. En aangezien Reinout de gewoonte had al het goede dat hem in zijn leven overkwam in de kortst mogelijke tijd kapot te maken, betekende dat helaas niets positiefs.

Het was zondagmiddag. Hoewel zijn praktijk voor plastische chirurgie dus gesloten was en hij moederziel alleen de administratie verwerkte, was er niet veel verschil met het aantal mensen dat op doordeweekse dagen nog over de drempel stapte. Sinds hij drie maanden geleden een ingreep had laten mislukken, was het er rustiger dan ooit.

In zijn uitgestorven praktijk schoof hij de laatste rekeningen opzij en legde het voorwerp op tafel dat nu zijn grootste bron van zowel hoop als irritatie was.

Bijna een maand geleden had hij de brief ontvangen. Met verbazing had hij gelezen dat zijn talenten blijkbaar waren opgemerkt en dat hij de kans kreeg om met een of ander spel mee te doen. Niet dat dit hem normaal gesproken zou interesseren, maar de beloning voor de winnaar had hem direct aangesproken.

Een kwart miljoen euro. Het zou niet alleen genoeg zijn om zijn gokschulden weg te werken, maar zelfs om de financiële problemen op te lossen waarin zijn praktijk voor plastische chirurgie zich op dit moment bevond.

De dagen daarna had hij zich suf gepuzzeld, maar was er op geen enkele manier in geslaagd ook maar enige voortgang te maken in het zoeken en oplossen van de raadsels. Diverse blocnotes had hij van begin tot eind volgeschreven met ideeën, maar iedere nieuwe poging leek minder bruikbaar dan de vorige.

Daarna had hij beide zijden van de brief al diverse keren gekopieerd en volgeklad in een poging patronen en codes te onderscheiden. Maar tot nu toe had het allemaal geen bal uitgemaakt.

Uiteindelijk had hij toegegeven aan zijn eigen falen.

Meer uit gewoonte dan uit vindingrijkheid had hij anderen ingehuurd om het vuile werk op te knappen. Het voordeel was dat hij daardoor al de antwoorden van twee puzzels in handen had. Het nadeel was dat hij zijn eigen schulden nog verder had uitgediept en nu niet eens de financiële middelen had om de volgende maand rond te komen. En dat terwijl de rekeningen binnen bleven stromen.

Woedend griste hij de brief van tafel en las deze voor de zoveelste keer door. Iedere regel leek hem uit te lachen.

“Vind ieders juiste focus en een nieuwe vriendengroep in een riskante, nieuwe uitdaging.”

Een nieuwe vriendengroep? Als er iets was waar hij op dit moment geen behoefte aan had, was het om vriendjes te worden met een groep doorgedraaide puzzelaars. En het was niet bepaald alsof hij op dit moment een gebrek aan uitdagingen had.

“Lach niemand uit.”

Wat viel er te lachen? Het enige dat hij kon verzinnen was dat degene die de brief bij hem had bezorgd, deze zogenaamde ‘Maker’, er plezier uit haalde om hem te martelen. Hij of zij zou op dit moment de grootste lol beleven aan zijn misère.

Twee regels lager stond nog een zin die hem niet lekker zat.

“Volg iedere eerdere regel naar eigen geweten. Echter: nederigheid volgt indien je faalt.”

Die Maker moest eens weten.

Als het hem niet zou lukken zijn schuldeisers op tijd terug te betalen, zouden zijn eer, geweten en nederigheid wel de laatste dingen zijn waar hij zich zorgen om hoefde te maken.

De lijst met boodschappen die in het tweede deel werd opgesomd was bij zijn eerste lezing van de brief reden geweest om te stoppen met lezen, de brief dicht te vouwen en in een van de bovenste vakken van zijn confectiekast te leggen.

Toch was het genoemde geldbedrag blijven knagen en had hij de brief diezelfde dag nog teruggepakkt en van begin tot einde doorgelezen. Nu hij de oplossing wist, leken de raadsels en hun oplossingen kinderlijk eenvoudig. Er was nog maar een raadsel over, maar hij wist dondersgoed dat niemand deze keer de kastanjes voor hem uit het vuur zouden halen.

Nu stond hij er echt helemaal alleen voor.

“1 8 4 0 7 3 7 9 6 2 2 1 4 6 5 5 3 9 8 0.”

Net als bij de vorige raadsels had hij geen idee waar hij moest beginnen. En het maakte hem zowel razend als radeloos.

“Hopende hiermee voldoende te hebben geïnformeerd,

De Maker.”

Dacht hij echt dat hij hiermee ‘voldoende’ had geïnformeerd? Dit was geen humor meer, dit was kletspraat. Arrogante zak.

Zenuwachtig keek Reinout naar de klok, al wist hij dat het hem niet ging helpen.

Zijn tijd begon op te raken. En hoewel dit niet de eerste keer was dat hij voor dit soort hete vuren had gestaan, had hij het gevoel dat het in dit tempo wel eens de laatste keer kon worden.

11 De Zon

Het was benauwd in de studio. Al een paar dagen was de temperatuur rond het middaguur hoger dan vijftientig graden en de isolatie in het radiostation was normaliter al niet optimaal, maar omdat de airconditioning sinds die ochtend had besloten permanent met vakantie te gaan had de benauwdheid bij velen een hoogtepunt bereikt.

Desondanks kondigde Senna zoals altijd opgewekt de ene na de andere plaat aan en was het voor de luisteraar niet hoorbaar dat haar werkgever al maandenlang op de secundaire arbeidsvoorwaarden bezuinigde.

“En dat was natuurlijk het nummer ‘We didn’t start the fire’ van Billy Joel” sprak ze in de microfoon.

Voor Senna en haar collega’s droop het sarcasme er zichtbaar af, maar toch wist ze de toon zodanig verborgen te houden dat het voor de mensen die naar haar zender luisterden niet hoorbaar was.

“Om de koelte toch een beetje te verwelkomen, gaan we gelijk door met ‘Ice Ice Baby’. Ook een klassieker, al is het dan om hele andere redenen” zei ze schaterend, terwijl ze de plaat al in startte. “En daarna is het helaas alweer tijd voor het laatste Slotakkoord van dit seizoen!”

Terwijl de eerste woorden van Vanilla Ice door het station klonken, dempte Senna haar microfoon en legde ze haar koptelefoon voor zich op tafel. Vreemd genoeg voelde zich zowel vermoeid als opgewonden. Het eerste had te maken met wat er nu om haar heen gebeurde, het tweede met wat ze op zeer korte termijn in de planning had staan.

Senna was niet iemand die lang op dezelfde plek bleef zonder zich te vervelen. Juist daarom paste haar baan als DJ perfect bij haar: op die manier kon ze in ieder geval zelf bepalen hoe het geluid van haar dag klonk en kon ze voor spelletjes of interviews naar eigen inzicht contact leggen met willekeurige personen in de wereld.

Een achterliggende reden voor haar keuzes was er trouwens lang niet altijd, maar daarvoor had ze de vaardigheid ontwikkeld om er voor de luisteraar altijd een logisch verhaal van te maken.

Toch waren er zelfs in haar flexibele werkomgeving momenten dat ze simpelweg variatie miste. Collega's hadden al vaker gezegd dat ze waarschijnlijk een vorm van ADD had. Hoewel ze er zelf niet vaak last van had gehad, speelde het haar op sommige momenten toch parten. Dit moment was er een van.

Na een paar bedachtzame slokken van haar kamillethee en een blik op de tas die ze naast het bedieningspaneel had gelegd vond ze nieuwe energie voor de laatste etappe van haar programma.

Terwijl de laatste klanken van het nummer wegstierven zette ze haar koptelefoon weer op, haalde de demping van haar microfoon en schalde haar stem enkele seconden later weer op de zender.

“En dat was dus ‘Ice Ice Baby’ van Vanilla Ice. Een man die geschiedenis schreef door ijskoud de beste te zijn. Waarin hij de beste was is tot op heden helaas nog steeds niet bekend.”

Veel andere DJ's gebruikten voor dit soort situaties een lachband, maar dat was niet de stijl van Senna. Ze hield niet van gekunstelde radio, wel van puur natuur. Bovendien wist ze dat haar vaste luisteraars dezelfde humor als zij hadden, anders waren ze al lang van kanaal gewisseld.

“Na dit laatste nummer zijn we toegekomen aan het Slotakkoord, onze vaste rubriek waarin we een beroemde uitspraak van iemand uit de muziekgeschiedenis gebruiken om de dag met een goed gevoel af te sluiten.”

Met een druk op de knop startte ze de jingle van het Slotakkoord, een xylofoonmelodie van vier noten waarvan het laatste akkoord in drie octaven tegelijk werd gespeeld.

“En vandaag bestaat dat Slotakkoord uit een uitspraak van de Libanese schrijver Khalil Gibran. In zijn boek *De Profeet* schreef hij het volgende: Als je niet graag doet wat je doet en niet doet wat je wel graag doet, dan heb je wanklank boven muziek verkozen.”

Opnieuw bediende ze de toets op het bedieningspaneel waarmee de jingle van het Slotakkoord werd gestart.

Senna wierp een snelle blik op haar horloge. Hoewel ze zoals altijd geen enkele rekening had gehouden met de timing van het programma, was het haar weer gelukt. Het was exact vier uur en dus hoog tijd om af te sluiten. Dit was het moment waar ze naar uit had gekeken.

“Met die gedachte zijn we aan het einde gekomen van dit programma, waarin we lief en leed elke dag afwisselen met een lach en een traan. En zoals we eerder vandaag al bespraken was dit voorlopig ook de laatste aflevering van Studio Senna. Vanaf maandag wordt onze plek een paar weken opgevuld door Tijd voor Theo, dus niet getreurd. Tot snel en tot horens!”

Nadat ze de afsluitende tune van haar programma had afgespeeld en het reclameblok inmiddels door de studio klonk, schudde ze alle crewleden de hand alsof het de laatste keer was dat ze haar zouden zien. Bij wijze van gewoonte maakte ze een joviale buiging naar de platenbaas, die als vaste gast in haar programma verscheen.

Terwijl ze zich in haar hoofd al compleet ergens anders waande, verborg ze de zwarte envelop die al sinds lange tijd het nieuwe onderwerp van haar interesse was nog verder in haar tas en liep de deur van de studio uit.

Het was vooral de uitdaging die haar direct had aangesproken. Geld had haar bovendien nooit echt geïnteresseerd, maar dat betekende natuurlijk niet dat een bedrag van 250.000 euro niet aangenaam in de oren klonk. En de combinatie van avontuur en geld was er eentje die Senna bijzonder interesseerde.

Met opgeheven hoofd sloeg ze de deur van de studio achter zich dicht. Het was tijd voor een compleet nieuw avontuur, om daarna met frisse energie een nieuw seizoen van haar programma te presenteren.

12 Het Rad van Fortuin

Te laat komen was een van de laatste eigenschappen die Per Wigmoed aan zichzelf zou toeschrijven. Het was dus ook niet vreemd dat hij ruim twee uur voor het verstrijken van de deadline als eerste op de ontmoetingsplek van Het Spel was aangekomen.

De locatie was in alle opzichten een idyllisch plaatje. Een open ruimte met een straal van zeker honderd meter, die aan alle kanten door minstens drie kilometer dichte bebossing werd omringd. Een plek die duidelijk vindbaar was als je wist waar je naar zocht, maar niet zo opvallend dat iedereen die de open plek passeerde meteen zou denken dat er iets te beleven viel.

Het enige opvallende aan de plek was een klein gebouwtje met slechts één deur. Het gebouwtje had praktisch de omvang van een groot berghok en een kleur die ergens het midden hield tussen roest- en poepbruin, waardoor het middenin de open vlakte onfris afstak tegen de verder zo indringende schoonheid van alles wat er op de heide groeide en bloeide.

Per bedacht dat het gebouw de enige logische plek was om Het Spel te houden en nam plaats op de drempel voor de deur. Met een licht gevoel van gelukzaligheid liet hij zich neerploffen en genoot van de zon, die het volle oppervlak van de open plek bescheen. Hij hoopte dat het nog een tijdje zou duren voordat de eerstvolgende deelnemers de ontmoetingsplek zouden bereiken.

Helaas bleek dat moment eerder aan te breken dan Per had gehoopt. Nog geen vijftien minuten nadat hij op de drempel had plaatsgenomen, hoorde hij aan de rand van de bebossing twee stemmen. Stemmen van mensen die het weliswaar niet eens met elkaar leken te zijn, maar die zich desondanks onmiskenbaar in de richting van de open plek verplaatsten.

Een eerste persoon verscheen vanuit het gebladerte. “En toch ben ik er zeker van dat het hier ergens zou moeten zijn” klonk er over de heide. De stem was onmiskenbaar van een man en klonk alsof hij eerder zichzelf dan iemand anders probeerde te overtuigen.

“Dit is al de derde keer dat je er zeker van bent,” klonk een andere stem, terwijl een tweede man uit de bossen verscheen. De stem van deze tweede persoon klonk veel rustiger en zwaarder dan de eerste en was lichtelijk geïrriteerd, maar toch was ook een zekere mate van vermaak hoorbaar. “Voor een astronaut moet je toegeven dat je een verdraaid slecht richtingsgevoel hebt,” vervolgde hij.

“Lopend met een GPS in de hand is heel wat anders dan vliegend met de volledige ESA in je oor. Bovendien komen coördinaten buiten de atmosfeer iets minder nauw dan wanneer je hier op vaste grond rondloopt.”

Het klonk niet als het meest overtuigende antwoord, maar blijkbaar was het voldoende om de discussie in ieder geval tijdelijk te staken. Een paar seconden later stapten de twee mannen vanaf de bosrand de open plek op.

“Moet je kijken! We zijn niet eens de eersten!” riep de eerste man oprecht verbaasd.

“Dat lijkt me logisch. Na alle dode sporen die je ons hebt ingeleid had ik het vreemder gevonden als we wél de eersten waren geweest.” Waarschijnlijk had de tweede man deze opmerking niet eens als kritiek bedoeld, maar desondanks kon de glimlach die hij erbij trok als niet veel anders dan lichte spot worden geïnterpreteerd.

De eerste man was klein en tenger en droeg kleding die zowel wat betreft kleur als vorm ‘opvallend schreeuwerig’ kon worden genoemd; een kenmerk dat volgens Per prima paste bij zijn

manier van praten. Behalve een felgroene broek en een fluorescerend geel shirt droeg hij een rode bandana, zodat hij in de verte nog het meest weg had van een menselijk stoplicht.

De kleding van de tweede man was veel samenhangender: een gecamoufleerde legerbroek met bijpassend jack, waaronder een effen zwart shirt te zien was. Wat echter het meest opviel waren de discipline en de orde die deze tweede man uitstraalde.

Per keek rustig toe terwijl beide mannen zijn richting uitliepen. Toen ze hem in de gaten kregen, stak hij bij wijze van begroeting een hand op en zwaaide.

De legerman stak als antwoord beheerst zijn eigen hand op en liep op hetzelfde tempo door.

Zijn metgezel versnelde echter zijn pas en begon luid zwaaiend te roepen. "HA-LLO!!! Mooi weertje, is het niet?"

Stomverbaasd kon Per als antwoord alleen licht knikken, in de hoop dat het volume van de man vanzelf tot een gematigd niveau zou dalen.

Het omgekeerde bleek echter het geval te zijn, want toen de aandachtstrekker hem had bereikt bleef hij net zo luid spreken. "En wij maar denken dat we de eersten zouden zijn. Je weet wat ze zeggen: een vogel die te vroeg zingt, wordt 's avonds door de kat gegeten!"

"Ik weet niet zeker of dat het juiste spreekwoord is voor deze situatie" klonk de legerman. Omdat deze nog op enige afstand was had hij zijn stem enigszins verheven, maar hield het geluidsniveau duidelijk op een acceptabeler niveau dan zijn reisgenoot.

De aandachtstrekker haalde zijn schouders op. "Wat maakt het ook uit. Je snapt wat ik bedoel." Inmiddels had hij de drempel voor het gebouw bereikt en stak uitnodigend zijn hand uit. "Elco Moeleker. Tot je dienst!"

Per nam zonder twijfelen de hand aan en schudde beleefd, hoewel hij nog niet zeker wist wat hij moest antwoorden.

Gelukkig hoefde dat ook niet, want terwijl hij hierover nadacht had ook de legerman het gebouw bereikt. “Moeleker, Moeleker. Alles waar hij bij is, wordt vanzelf moeilijker.” Opnieuw klonk er een combinatie van spot en amusement door, zonder dat het per definitie kwetsend bedoeld was. Ook de legerman stak ter begroeting een hand uit. “Silke Zwaan” zei hij kortaf.

Terwijl hij de tweede hand schudde had Per eindelijk de neiging een antwoord te geven, maar voordat hij iets kon zeggen klonk er boven hen geritsel.

“Mag het nou eindelijk weer wat stiller?!?” klonk er vanaf het dak van het kleine gebouw.

Per had zich vergist. Hij bleek toch niet de eerste deelnemer te zijn geweest die de locatie had bereikt.

Bovenop het gebouw stond een jonge, imposante dame met korte blonde staartjes en een nogal onverzorgd uiterlijk hen boos aan te staren. “Ik snap dat het allemaal reuze interessant is om nieuwe mensen te ontmoeten. Maar moet het allemaal zo HARD?” Ze rekte zich langzaam uit; blijkbaar had ze op het dak van de volle zon genoten en was ze zonder het zelf te weten ingedommeld, totdat ze zojuist door het lawaai van de anderen was gewekt.

“Sorry voor de overlast” was het enige dat Per uit wist te brengen.

“Wisten wij veel dat er iemand al met de kippen op stok was gegaan!” riep Elco, nog altijd met hetzelfde volume.

“Volgens mij sla je de plank daar weer mis,” reageerde Silke, “kippen gaan pas ’s avonds op stok. Of wil je misschien zeggen dat ze hier al sinds gisteravond heeft gelegen?”

“Weet ik veel,” antwoordde Elco, “zo ziet ze er in ieder geval wel uit. Of niet soms?”

Het meisje reageerde zonder iets te zeggen. Zonder aanloop sprong ze van het bijna drie meter hoge gebouw af en maakte een perfecte landing op het gras. Zelfvoldaan zette ze haar handen in haar zij en glimlachte. Toen ze vervolgens naar de rest van de aanwezigen wilde lopen verstpapte ze zich, verloor haar balans en viel voorover tegen Elco.

Die verloor op zijn beurt zijn evenwicht, waardoor ze beiden op de grond belandden.

“Nou nou,” reageerde hij, “ik heb wel vaker meisjes die voor me vallen, maar meestal is dat voor mijn voeten. Niet bovenop me.”

“Hou je klep, gekko” siste ze, terwijl ze hem van zich wegduwde en gehaast opstond. “Ik heb niet echt een type, maar jij bent het in ieder geval zeker niet.”

Meer tijd om haar beklag te doen kreeg ze niet, want op dat moment zag ze dat uit een andere richting een nieuwe deelnemer aan de rand van de open plek verscheen.

Dit keer was het een man van achterin de zestig, met een kledingkeuze die op alle mogelijke manieren functioneel kon worden genoemd. Details lieten blijken dat de man niet alleen een modieuze smaak had, maar ook praktisch nut had; ondanks de elegante aanblik was het kleding die optimale bewegingsvrijheid bood.

Bovendien verried de stevige pas waarmee hij het gebouw naderde een fitheid die niet overeenkwam met het stereotype beeld van een bijna zeventigjarige man.

In de minuten die volgden kwamen steeds meer mensen ter plaatse.

Er volgde een opeenvolging van ontmoetingen, waarbij iedere volgende deelnemer nog kleurrijker en interessanter leek dan de vorige. Ieder van hen stelde zichzelf voor op een soortgelijke manier als hun voorgangers. Ook details als hun leeftijden en hobby's bleven niet onbesproken.

Het meisje van het dak bleek professioneel gamer, die al een aantal maanden naam voor zichzelf maakte.

De oude man die zich daarna bij hen had gevoegd bleek een gepassioneerd vogelkenner te zijn.

Direct daarna volgde een kleine jonge dame die duidelijk het imago van 'wonderkind' uitdroeg en zelfs professioneel pianiste bleek te zijn.

De roodharige vrouw die daarop volgde omschreef zichzelf eerst als Urban Farmer, maar legde onder druk van vragende blikken uit dat dit letterlijk kon worden vertaald als 'stadsboer'.

De blonde basisschoolleraar die zich daarna bij de groep voegde leek van veel onderwerpen meer te weten dan zijn achtergrond deed vermoeden, maar wist concrete vragen over zijn achtergrond soepel te ontwijken.

Vervolgens arriveerde een psychiater die elk individueel woord dat door iedere deelnemer werd gezegd leek af te wegen en te analyseren.

Tenslotte werd de groep aangevuld door een heuse beroemdheid; een vrouwelijke radio-DJ die op Radio 3 al jaren een programma presenteerde waarin de nieuwste hits steevast werden afgewisseld met stevige debatten over alle mogelijke onderwerpen.

Alles bij elkaar was het een gevarieerde groep en leek ieder lid te beschikken over een unieke combinatie van kennis en vaardigheden.

Zowel Silke als Per maakten van de gelegenheid gebruik om op de achterkant van hun uitnodiging een schema op te stellen met de